

(Răzvan Dincă), un scenograf la fel (Doru Zamfir) și vedete bucureștene ca protagoniști (Emil Hossu, Ruxandra Sireteanu, Catrinel Dumitrescu, Niculae Urs).

Din păcate, însă, nu au constituit suficiente premise pentru a da și strălucire. Textul lui Noël Coward, scris în 1924, fără a avea o intrigă care să se susțină și mai ales fără o scriitură savuroasă, care în general dă nota de specificitate a acestui tip de comedie, rămâne doar o comedie de bulevard. O farsă pe care o familie de artiști, „trăsnită”, retrasă acum la țară, o joacă cu regularitate, în fiecare week-end, invitaților lor. Aceștia, oameni obișnuiți, pătrund într-o lume un pic deviată de la normalitatea cu care s-au obișnuit, ceea ce-i pune în situații disconfortante, reacțiile

lor fiind obiect de studiu și de amuzament pentru gazde.

Demersul regizoral este coerent, cu accent pe decuparea particularităților fiecărui personaj. Decorul este conceput pentru alte dimensiuni de scenă, astfel că micșorează spațiul, aducând și o notă de confuzie: podul japonez, ce în mod normal face parte din elementele unei grădini, unei curți interioare, apare aici în interiorul unui salon.

Teatrul „George Ciprian” din Buzău – O familie trăsnită de Noel Coward. Regia: Răzvan Dincă. Scenografia: Doru Zamfir. Ilustrația muzicală: Vali Rădulescu. Distribuția: Ruxandra Sireteanu, Niculae Urs, Magda Chivulescu, Lucian Ghimiși, Catrinel Dumitrescu, Emil Hossu, Dana Dumitrescu, Gabriel Răuță, Luminița Erga.

Constantin PARASCHIVESCU

O parodie a trivialității

Mult trebuie să fi suferit domnul Werner Schwab în puțina viață pe care a trăit-o, sfârșită în comă alcoolică – 36 de ani (1958–1994). A fost „refuzat și luat în răs mult timp”, aflăm dintr-o succintă prezentare din provocatorul (ca și piesa) caiet-program („editorialist de serviciu Roxana Crish/șan”), dar a avut succes „abia în ultimul an de viață”. Cu piese ca *Botul meu de javră*, *Pornografia*, *Șapte zvonuri* sau acest *Genocid* „a împăcat expresionismul german cu literatura absurdului”, spune traducătorul piesei, Dan Stoica, și poate că e așa, deși filiațiile mi se par premature. Între Aristofan și Jarry s-ar situa oriunde, cu mai puțină expresie grotescă și mai multă rabie existențială față de trivialitate și abjecție. „Ziua de azi n-a primit nici o gură de aer, a fost pur și simplu sufocată”, zice un personaj, și poate că asta e cheia universului denunțat aici, care duhnește de obsesii și e dominat de subconștient. O lume subpământeană, fără aer, fără orizont, schimonosită de instincte și invalidă. Șocant, provocator, la limita suportabilului.

Spectacolul e bun. Cu cele trei atribute de mai sus, el propune un joc direct, în intimitatea noastră, anulând distanța dintre

scenă și sală, unde, dintr-un fundal luminat portocaliu ca un ecran magic, apare o ființă bizară, singura cu capul pe umeri pe-aici parcă, *Doamna Grollfeuer* – Coca Bloos. Mică, slăbuță, autoritară cu șuvița de păr răsucită ca o antenă pe creștet, ea domină cu privirea, cu vorba, cu gestul întruchipările de lilieci de-aici, marcate cu pronunțată expresie de Liviu Timuș și Rodica Mandache, de Virginia Rogin și tinerii Ana-Maria Moldovan, Paul Niculiță, Gabriel Pintilei mai ales (o revelație, deși nu cred că era nevoie de excesul de contorsionism). Într-un decor (Horațiu Mihaiu) de cutie neagră, cu două alveole pentru nevoile pântecelui, un tânăr regizor strunește cu ritm și îndrăzneală o parodie hiperbolizată a trivialității, fără să fie trivial – Sorin Militaru.

Teatrul ODEON – Genocid sau ficatul meu e fără rost de Werner Schwab. Traducerea: Dan Stoica. Regia: Sorin Militaru. Decorul: Horațiu Mihaiu. Costumele: Alina Herescu. Muzica: Cristian Tarnovețchi. Cu: Coca Bloos, Rodica Mandache, Virginia Rogin, Liviu Timuș, Gabriel Pintilei, Ana-Maria Moldovan, Paula Niculiță. Premiera: 21 decembrie 2001.